

20

— Brussels Philharmonic —

21

WINTER

VANBECKEVOORT & BEETHOVEN

THIERRY FISCHER, DIR.
BRUSSELS PHILHARMONIC
LIEBRECHT VANBECKEVOORT, PIANO

25.02.2021

[Nederlands: pagina 2](#)

[Français : page 10](#)

[English: page 18](#)

[Musici / Musiciens: pagina / page 26](#)

livestream in samenwerking met / en collaboration avec Evil Penguin TV

met de steun van de Belgische Tax Shelter / avec le soutien du Tax Shelter belge & Belga Films Fund

WELKOM

Het Beethoven feestjaar mag dan al voorbij zijn: er is altijd plek voor één van zijn pianoconcerti.

Zoals zijn 4de Pianoconcerto bijvoorbeeld: met zijn plechtige kantjes, harmonische structuur en transparante klanken is dit één van de meest subtiele muziekstukken die ooit geschreven werden – een ware lust voor het oor, zeker in de handen van pianist Liebrecht Vanbeckevoort.

De eerste beweging laat de piano solo beginnen, ongewoon. De muziek overvalt door de onverwachte zachtheid, de gefluisterde thema's en eenvoudige harmonieën.

Beethoven was zelf de solist tijdens de première in 1807, zijn laatste publieke optreden trouwens, maar daarna raakte het stuk in de vergetelheid. Dertig jaar later zorgde Mendelssohn voor de terechte herontdekking, en ook vandaag klinkt het werk poëtisch en fris, helder en sereen.

ARTIESTEN & PROGRAMMA

Brussels Philharmonic · Thierry Fischer, dirigent · Liebrecht Vanbeckevoort, piano

Ludwig van Beethoven

Pianoconcert nr. 4 in G, op. 58

- I. *Allegro Moderato*
- II. *Andante con moto*
- III. *Rondo (Vivace)*

Igor Stravinsky

Danses Concertantes

- I. *Marche – Introduction*
- II. *Pas d'action – Con moto*
- III. *Thème varié – Lento*
 - Variation 1: Allegretto*
 - Variation 2: Scherzando*
 - Variation 3: Andantino*
 - Variation 4 (Coda): Tempo giusto*
- IV. *Pas de deux – Risoluto – Andante sostenuto*
- V. *Marche – Conclusion*

TOELICHTING

Dit voorlaatste pianoconcerto van Beethoven dateert van 1805-1806 en is opgedragen aan "Zijne Keizerlijke Hoogheid Aartshertog Rudolph". Aartshertog Rudolph was niet alleen lid van de keizerlijke familie, maar ook één van Beethovens belangrijkste beschermheren en meest uitgelezen vrienden (hij is zelfs een tijdlang leerling van Beethoven geweest). Het is dan ook niet verwonderlijk dat Beethoven het grootst aantal werken aan deze persoonlijkheid heeft opgedragen.

Dit concerto stamt uit een zeer vruchtbaar gedeelte van Beethovens leven, zijn zogenaamde heroïsche periode (1803-1808), waarin hij ondermeer zijn symfonieën 3 (de Eroica) tot en met 6 beëindigde, de eerste versies van Fidelio, zijn vioolconcerto en de Razumovskij strijkkwartetten. Het is het laatste pianoconcerto dat Beethoven zelf publiekelijk heeft gespeeld. Hij voerde het ondermeer uit tijdens het vermaarde concert van 22 december 1808 waarin hij ook zijn 5de en 6de symfonie dirigeerde. Later had Beethoven al te veel problemen met zijn hardhorigheid.

De eerste beweging begint op een voor die tijd opvallende wijze: de pianist speelt 5 maten alleen. Een precedent hiervoor was Mozarts Concerto in Es-groot, K. 271, dat dateert van 1777. Mozart had deze aanpak echter laten varen in de 18 daaropvolgende concerten. Beethoven daarentegen is verder blijven gaan in deze richting. Zijn 5de pianoconcerto, het zogenaamde "Keizersconcerto", begint met een soort cadens voor de solist, die gepunctueerd wordt door slechts enkele akkoorden. Een en ander had te maken met de technische evolutie van de pianoforte na 1777. Zijn toon was krachtiger geworden en zijn tessituur gevoelig uitgebreid.

Het ritme van het hoofdthema is verwant met dit van het welbekende motto van de vijfde symfonie, die Beethoven pas in 1808 zal afwerken. Er bevinden zich trouwens schetsen voor het hoofdthema van het vierde pianoconcerto temidden deze van de vijfde symfonie. In het vierde pianoconcerto is het ritme echter totaal anders uitgewerkt. Het hoofdthema is er aanvankelijk lyrisch en zelfs warm en intiem. De eerste beweging heeft dan ook niet direct het briljante van Beethovens andere concerten. Het tempo Allegro moderato is opvallend traag en trompetten en pauken komen voorlopig niet aan bod. De structuur van deze lange eerste beweging is beduidend complexer dan deze van Beethovens

voorafgaande concerten. Deze toename in complexiteit ligt in het verlengde van wat hij reeds verwezenlijkt had in andere genres.

De tweede beweging is eveneens nieuw en origineel. Ze geldt zelfs als uitzonderlijk voor het klassiek concerto. Leonard Ratner schrijft in zijn boek "Classic Music" het volgende (de tekst is lichtjes geëditeerd teneinde hem meer leesbaar te maken): "Het meest merkwaardige plan voor een klassieke middenbeweging is dat van het Concerto No. 4 in G-groot, Op. 58, 1805-1806, van Beethoven. De stijl van het obligatrecitatief wordt aangewend — in een obligat recitatief nemen zowel de stem als de begeleidende instrumenten deel aan de melodische actie —, zodat deze beweging het aspect heeft van een interlude of een inleiding tot de finale, een uiterst scherp contrast creërende tussen haar pathetische ondertoon en de levendige contredanse van de finale."

De finale volgt zonder pauze op de tweede beweging en is zoals gewoonlijk een sonate-rondo. Het refrein (of eerste themagroep) start als een contredanse. Na een overgangspassage in triolen begint het enige couplet. Het vangt zeer lyrisch aan in een relatief hoog register van de piano. Na het antwoord van het orkest wordt het hefig en maakt een overgang terug naar het refrein. Ondanks het feit dat er slechts één couplet is, is deze derde beweging opnieuw heel complex van opbouw. Ze is zodanig complex dat zelfs specialisten het niet eens raken omtrent de preciese aanvang van reëxpositie en coda. Dit betekent echter geenszins dat de retoriek ervan niet overtuigend is of dat deze beweging u niet zal aanspreken, hopelijk verre van. Wat u zeker zult bemerken is het relatief hoge tempo (vivace) dat de tragere aanvang van het concerto enigszins compenseert en ook het uiteindelijke gebruik van pauken en trompetten die volledig ontbraken in de eerste beweging.

Toelichting door Jan Vandenheede

LIEBRECHT VANBECKEVOORT, PIANO

Liebrecht Vanbeckevoort (°1984) is voortrekker van een nieuwe generatie Belgische pianisten. Hij vervolmaakte zich tussen 2002 en 2009 achtereenvolgens bij gerenommeerde pedagogen als Jan Michiels (Brussel), Menahem Pressler (Bloomington), Russell Sherman (Boston) en Elissó Wirssaladze (München). Momenteel is Liebrecht Vanbeckevoort zelf als gastprofessor piano verbonden aan de LUCA School of Arts in Leuven. Zijn grote doorbraak op de internationale concertpodia kwam er in 2007: toen werd hij laureaat van de befaamde Koningin Elisabethwedstrijd waar hij tevens de twee publieksprijzen van VRT/RTBF in ontvangst mocht nemen.

Sindsdien concerteert Liebrecht Vanbeckevoort wereldwijd als 'Steinway Artist' op vooraanstaande podia in o.m. de Benelux, Frankrijk, Spanje, Verenigd Koninkrijk, Duitsland, Zwitserland, Polen, Ierland, Italië, Israël, China, Zuid-Afrika, Canada en de Verenigde Staten. Hij was te gast op talrijke muziekkfestivals in binnen- en buitenland en was exclusief klassiek artiest tijdens de 'Night of the Proms' 2007 in het Sportpaleis van Antwerpen.

Als solist trad Liebrecht Vanbeckevoort op met voortreffelijke orkesten als het Nationaal Orkest van België, Brussels Philharmonic, de Koninklijke Filharmonie van Vlaanderen, het Symfonieorkest van Vlaanderen, Het Kamerorkest Brugge, de Koninklijke Muziekkapel van de Gidsen, het Orchestre Royal de Chambre de Wallonie, de Kölner Akademie, het European Union Chamber Orchestra, het Kraków Philharmonic Orchestra, de Anhaltische Philharmonie Dessau, de KZN Philharmonic Orchestra Durban, l'Orchestre National d'Ile de France e.a. onder leiding van dirigenten als Goodwin, Herreweghe, Hrusa, Judd, Levi, Mazzola, Tabachnik, Varga, Weller, Willens en Zollman.

Hij voerde reeds meer dan 30 pianoconcerti live met orkest uit, waaronder het integrale werk van Beethoven (5 pianoconcerti, tripelconcerto, koorfantasie) en verder concerti van o.m. Mozart, Mendelssohn, Chopin, Schumann, Brahms, Saint-Saëns, Tchaikovsky, Rachmaninov en Prokofiev.

Sinds het prille begin van zijn loopbaan, investeert Liebrecht Vanbeckevoort als gepassioneerd en bekwaam kamermusicus in enkele waardevolle samenwerkingsverbanden met collegae met diverse achtergronden. Zo vormt hij een pianoduo met jazz-pianist Jef Neve, waarmee hij reeds tientallen concerten gaf in het kader van hun tournee 'If Mozart and Monk were brothers'. Als duo worden ze door pers en publiek erg enthousiast onthaald.

Daarnaast werkt Liebrecht Vanbeckevoort regelmatig samen met pianist Severin von Eckardstein, tenor Thomas Blondelle, violiste Ning Kam en de cellisten Justus Grimm en France Springuel. Hij is ook lid van het Roeland Hendrikx Ensemble, een ensemble dat focust op kamermuziek voor klarinet, strijkers en piano. Zijn passie voor kamermuziek vertaalt zich ook in zijn aanstelling als artistiek directeur van het zomerfestival "Klassiek Leeft Meesterlijk" te Knokke-Heist, waar internationaal gereputeerde solisten en chambrieten te gast zijn.

Liebrecht Vanbeckevoort is vaak te beluisteren op radio en televisie in binnen- en buitenland en heeft reeds zes cd-opnames op zijn actief. Zo realiseerde hij in 2008 zijn eerste solo-album 'A Tribute to Felix Mendelssohn' en in 2009 een 2de solo-album gewijd aan Robert Schumann. Eind 2011 verscheen – in opdracht van Klara – zijn derde cd, gewijd aan Franz Liszt (Et'cetera) met o.m. de twee pianoconcerti i.s.m. Brussels Philharmonic o.l.v. Enrique Mazzola. Deze Liszt-cd werd tevens bekroond door 'Klassiek Centraal' met een Gouden Label. Zijn vierde cd, een 'Lied'-cd, nam hij in 2012 op met tenor Thomas Blondelle. In 2014 volgde dan een vijfde cd, een live-opname van het 3de pianoconcerto van Rachmaninov in Bozar Brussel met de Koninklijke Muziekkapel van de Gidsen o.l.v. Yves Segers. Eind 2015 volgde de release van een zesde cd in samenwerking met het Roeland Hendrikx Ensemble, volledig gewijd aan kamermuziek van Mozart. Deze opnames worden, tesamen met concertuitvoeringen, regelmatig uitgezonden door radio Klara, Musiq'3, Radio 4, Radio France, BBC Radio 3, Classic FM South Africa, e.a. Voor Canvas realiseerde Liebrecht Vanbeckevoort een televisie-opname met piano solo werken van Franz Liszt.

www.liebrechtvanbeckevoort.be

THIERRY FISCHER, DIRIGENT

Thierry Fischer is muziekdirecteur van Sao Paulo Symphony sinds 2020, en van Utah Symphony sinds 2009. In 2023 ontvangt hij bij laatstgenoemde orkest de titel Music Director Emeritus zal ontvangen. Eerder was hij vaste gast-dirigent van Seoul Philharmonic (2017–2020), chef-dirigent van BBC National Orchestra of Wales (2006–2012), en chef-dirigent van Nagoya Philharmonic (2008–2011).

In recente seizoenen dirigeerde Fischer de symfonische orkesten van Boston, Cleveland, Atlanta en Cincinnati, het Mostly Mozart Festival Orchestra (New York), BBC Symphony, Oslo Philharmonic, Rotterdam Philharmonic, Maggio Musicale Firenze, Salzburg Mozarteumorchester, Orchestre de la Suisse Romande; evenals de kamerorkesten van Zweden en München, Chamber Orchestra of Europe, Orchestra of the Age of Enlightenment en Ensemble Intercontemporain.

Fischer dirigeerde de Utah Symphony op de jaarlijkse componistencyclussen, onder meer rond Mahler, Ives en Nielsen; en hij bracht bejubelde opnames uit van de Eerste en Achtste Symfonie van Mahler (Reference Records), laatstgenoemde met het gerenommeerde Mormon Tabernacle Choir. In 2019 bracht hij een goed ontvangen eerste album uit in een Saint-Saëns symfonieënreeks (Hyperion). Naar aanleiding van het 75-jarig bestaan van Utah Symphony, bracht Fischer het orkest voor het eerst in 40 jaar naar Carnegie Hall en brachten zij een cd uit met nieuwe muziek geschreven in opdracht van het orkest door Nico Muhly, Andrew Norman, en Augusta Read Thomas.

Tijdens zijn inaugurale concerten in Sao Paolo in 2020, dirigeerde Fischer Beethoven's Missa Solemnis met het OSESP Orchestra & Chorus. Andere recente hoogtepunten zijn drie concerten met Brussels Philharmonic en Boris Giltburg in Brussel in het kader van Beethovenjaar 2020 (integrale pianoconcerto's), concerten in Southbank Centre met London Sinfonietta en Royal Philharmonic Orchestra, en een streamconcert met London Philharmonic in de Royal Festival Hall in Londen.

Gedurende zijn aanstelling bij BBC National Orchestra of Wales (2006-2012) was Fischer elk jaar te horen op de BBC Proms, en nam hij vele albums op voor Hyperion, Signum en Orfeo. Zijn opname van Frank Martin's *Der Sturm* (Hyperion) met het Nederlands Radiofilarmonisch Orkest en Groot Omroepkoor leverde hem in 2012 een ICMA Award op. In 2014 bracht het label Aparte een Beethoven-cd uit van Fischer en London Philharmonic.

Fischer begon zijn muzikale carrière als fluitist in Hamburg en bij de Zurich opera. Zijn carrière als dirigent begon in zijn dertiger jaren toen hij plots mocht invallen voor een zieke collega, en al snel kwam hij op de bok te staan bij het Chamber Orchestra of Europe waar hij aanvoerder fluit was onder Claudio Abbado. He vervulde zich als dirigent in Nederland, en werd chef-dirigent en artistiek adviseur van het Ulster Orchestra in 2001.

www.thierryfischer.com

BRUSSELS PHILHARMONIC

Brussels Philharmonic werd in 1935 opgericht door de Belgische openbare omroep (NIR), en werkte vanaf zijn ontstaan samen met internationale topdirigenten en -solisten. Het orkest was en is bekend als pionier in het uitvoeren van muziek van de eigen tijd – een reputatie die wereldvermaarde componisten als Bartók, Stravinsky en Messiaen naar Brussel haalde. Ook vandaag de dag zet Brussels Philharmonic die traditie verder, en neemt het in bijna elk concertprogramma een werk van de 21ste eeuw op. Het orkest repeteert en concerteert in de historische thuishaven Flagey in Brussel, hart van Europa, dat meteen de ideale uitvalbasis is voor concerten in Vlaanderen en de rest van de wereld.

De Franse topdirigent Stéphane Denève is muziekdirecteur van Brussels Philharmonic. Zijn passie voor muziek uit de 21ste eeuw en persoonlijke missie om een dialoog te creëren tussen het repertoire van vroeger en dat van de toekomst sluit helemaal aan op het DNA van het orkest. En dat vertaalt zich niet alleen in de concertprogramma's en opnames, maar ook in het CffOR-platform (Centre for Future Orchestral Repertoire). Deze online database verzamelt sleutelgegevens rond symfonische composities vanaf 2000, en voedt zo een brede wereldwijde dialoog rond het repertoire van de toekomst.

Op internationaal vlak heeft Brussels Philharmonic steeds een eigen plaats gehad, met vanaf de beginjaren uitnodigingen voor de belangrijkste festivals en concertzalen in Europa. Zo speelt het orkest in onder meer Philharmonie de Paris, Musikverein (Wenen), Grosses Festspielhaus (Salzburg), Usher Hall (Edinburgh) en Cadogan Hall (Londen). De internationale vertegenwoordiging door IMG Touring brengt het orkest naar nieuwe podia, zowel binnen als buiten Europa (Japan in 2017, Noord-Amerika in 2019). In maart 2019 stond Brussels Philharmonic voor het eerst in Carnegie Hall in New York.

Een andere specialisatie waarmee Brussels Philharmonic een internationale reputatie opbouwde, is het opnemen van soundtracks bij series, games en films, waaronder de Oscar-winnende muziek voor 'The Artist' (muziek van Ludovic Bource). In eigen land is het orkest vaste partner van Film Fest Gent en MotorMusic, en zijn er jaarlijks concerten met iconische films (zowel blockbusters met bekroonde scores als zwart-wit klassiekers met een nieuwe soundtrack).

Intussen bewees het orkest ook op andere vlakken een pionier te zijn. Naast de vooruitstrevende initiatieven die lopen, waaronder de Tax Shelter, een stichting voor de aankoop van strijkinstrumenten en een partnerschap met Brussels Airlines, schrijft het orkest innovatie bewust in op alle vlakken en niveaus van de werking. Zo dragen de heren van het orkest het Symphonic Sporting Jacket, op maat ontwikkeld door het Belgische Café Costume met technische innovaties op vlak van stof en snit, en werd intendant Gunther Broucke uitgeroepen tot Overheidsmanager van het jaar 2016.

De uiteenlopende cd-reeksen van Brussels Philharmonic (Deutsche Grammophon, Palazzetto Bru Zane, Warner/Erato Classics, Film Fest Gent, Brussels Philharmonic Recordings) krijgen internationale bijval, met onder meer een ECHO Klassik, Ceciliaprijs, Choc de Classica de l'année en Diapason d'Or de l'année. Bij Deutsche Grammophon en met Stéphane Denève kwamen intussen 4 cd's uit: een cd rond Prokofiev, twee cd's gewijd aan het 21ste-eeuws repertoire van Guillaume Connesson (waaronder de meest recente dubbel-cd Lost Horizon met solisten Renaud Capuçon en Timothy McAllister) en een album met onder meer het celloconcerto van Fazil Say met soliste Camille Thomas.

Brussels Philharmonic is een instelling van de Vlaamse Gemeenschap.

www.brusselsphilharmonic.be

BIENVENU

Le Concerto pour piano No. 4 de Beethoven: le plus tendre, le plus poétique, le plus libre, le plus insaisissable, le plus parfaitement achevé... Les superlatifs se succèdent sous les plumes les plus diverses.

L'entrée du piano à découvert, aussi poétique que discrète, dès la première mesure de l'allegro moderato, est une innovation qui ne rappelle Mozart qu'au niveau conceptuel.

Une œuvre exceptionnelle, d'une inspiration et d'une aisance absolument souveraine.

ARTISTES & PROGRAMME

Brussels Philharmonic · Thierry Fischer, chef d'orchestre · Liebrecht Vanbeckevoort, piano

Ludwig van Beethoven

Concerto pour piano en sol majeur, op. 58

- I. *Allegro Moderato*
- II. *Andante con moto*
- III. *Rondo (Vivace)*

Igor Stravinsky

Danses Concertantes

- I. *Marche – Introduction*
- II. *Pas d'action – Con moto*
- III. *Thème varié – Lento*
 - Variation 1: Allegretto*
 - Variation 2: Scherzando*
 - Variation 3: Andantino*
 - Variation 4 (Coda): Tempo giusto*
- IV. *Pas de deux – Risoluto – Andante sostenuto*
- V. *Marche – Conclusion*

NOTES DE PROGRAMME

© *Philharmonie de Paris*

Des cinq concertos pour piano de Beethoven, celui-ci est le plus original et même le plus déroutant quant à l'architecture de ses mouvements. Il n'a aucune raison d'être mal aimé pour autant, tant il déborde d'astuce et de vie.

Le premier mouvement mélange charme et profondeur. Les pistes sont brouillées à dessein ; les « ficelles » du métier s'estompent. D'abord le piano présente seul le thème sur quelques mesures nonchalantes, où figure un motif de croches conjointes qui reviendra à peu près constamment. Tout comme Mozart l'avait exceptionnellement fait dans son Neuvième Concerto, ce piano va ensuite être voué au silence pour laisser l'orchestre assurer une exposition de trois minutes. Les deux expositions, celle de l'orchestre d'abord, celle avec le soliste ensuite, n'adoptent pas les proportions internes habituelles : un faux deuxième thème, en réalité un pont long et enchanteur, qui glisse en modulant sur un rythme pointé, mène à un deuxième thème court, petite arche enthousiaste. Ce qui compte, bien plus que la structure, c'est le plaisir qui sait se faire attendre, c'est l'ambiance nuancée, les timbres moelleux des cordes et des bois, et la virtuosité d'un clavier qui s'exerce bien plus en agrément qu'en force ; c'est d'ailleurs le piano qui confirme le deuxième thème dans une délicate expansion, comme un jaillissement irisé de bulles.

Dans le développement, le piano détient largement la parole, il s'approprie le motif initial pour le varier ensuite dans sa langue à lui. Encadrée par deux rêveries, surgit la seule exaspération de ce morceau, où le clavier argumente avec quelques éclats tranchants. La réexposition, sans surprises, permet au pianiste de fêter tous les thèmes l'un après l'autre avec des trésors d'ornementation spirituelle et tendre.

La réputation d'antagonisme entre piano et orchestre qui s'attache aux concertos de Beethoven, un peu surfaite, trouve cependant son illustration emblématique dans le deuxième mouvement, très libre de forme. D'un côté, un orchestre arrogant, bourru ; de l'autre, un piano plaintif, qui chante comme une victime aussi gracieuse que sans défense : telles sont les données de départ, et au fil de ce bref morceau le rapport de pouvoir va s'inverser. « Une lutte entre deux personnages de caractère différent », notait Vincent d'Indy. À l'orchestre revient un langage sommaire, confiné dans la couleur volontairement

terne des cordes, les registres graves, l'unisson, les silences ; au piano les supplications sont plus élaborées, harmonisées et fleuries de quelques ornements. Un peu interdit, cet orchestre qui au début coupait la parole à son partenaire baisse progressivement pavillon, diminuendo. Le piano en profite pour s'exprimer plus longuement, avec des ressources d'amplitude et de poésie que son interlocuteur n'a pas ; il achève son plaidoyer sur une tension de trilles et de mouvements pendulaires. Alors l'orchestre, soudain enrichi de quelques accords, acquiesce et s'éloigne, radouci. Rarement une telle dramaturgie aura été atteinte par le simple moyen des notes.

Le rondo-sonate du finale comporte lui aussi des irrégularités dans son plan. Beethoven y poursuit sa tactique de l'imprévu, et les commentateurs proposent diverses solutions pour faire rentrer ce mouvement dans un moule connu, ce qui n'est peut-être pas indispensable. La gaîté, la joyeuse complicité entre l'orchestre et le piano s'y déroulent dans un rebondissement constant, très léger, à la fois familier et qui touche à peine terre. L'orchestre propose le premier refrain, pianissimo, en un pointillé des cordes : c'est l'esprit de la danse qui suggère au soliste de se lancer, ce qu'il accomplit volontiers, avec quelques pirouettes. Le deuxième thème, dans l'aigu du clavier, plane avec un lyrisme émerveillé ; un seul violoncelle l'accompagne, sur une note tenue. Entre les six énoncés du refrain et les trois retours du deuxième thème, les développements, qui surviennent à chaque virage du morceau, ne sont jamais combatifs ni tragiques, tout au plus affirment-ils leur vitalité au bénéfice d'un clavier très généreux, au geste large ; ingénieuse aussi est la présence de nombreux tremplins, longs « suspenses » brillamment battus. Après la cadence, qui est en fait le plus audacieux des développements, la coda embrasse, en raccourci, un crescendo malicieux. L'on peut s'étonner que l'indication *giocoso* (ludique) ne figure nulle part dans ce mouvement ; en fait elle aurait pu se glisser du début à la fin.

Commentaires : Isabelle Werck © Philharmonie de Paris

LIEBRECHT VANBECKEVOORT, PIANO

Le pianiste Liebrecht Vanbeckevoort (°1984) est sans conteste l'un des artistes belges les plus importants de sa génération. En 2007, il est lauréat et favori du public lors du Concours Reine Elisabeth. Depuis, Liebrecht Vanbeckevoort se produit sur des scènes renommées en Europe, en Israël, en Chine, en Afrique du Sud, au Canada et aux États-Unis.

Liebrecht Vanbeckevoort a actuellement exécuté plus de 30 concertos pour piano (Haydn, Mozart, Mendelssohn, Chopin, Schumann, Brahms, Liszt, Grieg, Ravel, Gershwin, Rachmaninov, Tchaikovsky, Prokofiev et l'intégrale de Beethoven) avec des orchestres éminents tels que l'Orchestre National de Belgique, l'Antwerp Symphony Orchestra, le Brussels Philharmonic, l'Orchestre Royal de Chambre de Wallonie, l'Orchestre symphonique des Flandres, l'European Union Chamber Orchestra, l'Orchestre National d'Ile de France, l'Orchestre Philharmonique de Cracovie, le Kölner Akademie, l'Anhaltische Philharmonie Dessau, le KZN Philharmonic Durban, Cape Town Philharmonic, Johannesburg Philharmonic, etc. sous la direction de chefs réputés comme Dirk Brossé, Philippe Herreweghe, Jakub Hrusa, James Judd, Stanislav Kochanovsky, Enrique Mazzola, George Pehlivanian, Michel Tabachnik, Gilbert Varga et Walter Weller.

Il a enregistré divers disques compacts, notamment les concertos pour piano de Liszt et de Rachmaninov, des œuvres pour piano seul de Mendelssohn et de Schumann, et de la musique de chambre de Mozart, Weber, Saint-Saëns, Debussy et Poulenc. Liebrecht Vanbeckevoort est en outre un chambriste qualifié et très demandé. Il partage ainsi la scène avec Ning Kam, Tobias Feldmann, Severin von Eckardstein, Thomas Blondelle, Camille Thomas et Justus Grimm. Il est également membre du Roeland Hendrikx Ensemble. Avec le pianiste jazz Jef Neve il forme enfin un duo très applaudi. Sa passion pour la musique de chambre se traduit par son poste de directeur artistique du festival « Klassiek leeft Meesterlijk » de Knokke-Heist. Il s'est formé auprès de pédagogues renommés tels que Jan Michiels, Menahem Pressler, Russell Sherman et Elissó Wirssaladze, et a pu profiter des précieux conseils de personnalités comme Jan Wijn, Jacques De Tiège, Hans Leygraf,

Dmitri Bashkirov, Alexander Korsantia, Leif Ove Andsnes. « Artiste Steinway », Liebrecht Vanbeckevoort est professeur de piano à la LUCA School of Arts de Leuven.

www.liebrechtvanbeckevoort.be

THIERRY FISCHER, CHEF D'ORCHESTRE

Thierry Fischer est directeur musical de l'Orchestre symphonique de l'État de Sao Paulo depuis mars 2020 et de l'Orchestre symphonique de l'Utah depuis 2009 – il en sera émérite en 2023. Il a été chef invité principal de l'Orchestre philharmonique de Séoul de 2017 à 2020, chef principal de l'Orchestre national gallois de la BBC de 2006 à 2012 et chef de l'Orchestre philharmonique de Nagoya de 2008 à 2011 (il en est à présent chef invité honoraire).

Il a récemment dirigé les orchestres symphoniques de Boston, Cleveland, Atlanta et Cincinnati, le Mostly Mozart Festival Orchestra de New York, l'Orchestre symphonique de la BBC, les orchestres philharmoniques d'Oslo et de Rotterdam, l'Orchestre du Mai musical de Florence, l'Orchestre du Mozarteum de Salzbourg, l'Orchestre de la Suisse romande ainsi que les orchestres de chambre de Suède et de Munich, l'Orchestre de chambre d'Europe, l'Orchestre de l'âge des Lumières et l'Ensemble Intercontemporain. Il s'est produit dans et a suscité la composition de nombreuses créations mondiales.

Il a dirigé l'Orchestre symphonique de l'Utah dans des cycles annuels dédiés à des compositeurs uniques, comme Mahler, Ives et Nielsen ; il a également enregistré pour Reference Recordings les Symphonies no 1 et 8 de Mahler, cette dernière avec le célèbre Chœur du Tabernacle mormon. En 2019, il a publié un cycle de symphonies de Saint-Saëns pour Hyperion dans le cadre d'une collaboration continue (et acclamée par la critique). Il a dirigé l'orchestre dans les cinq parcs nationaux de l'Utah et tissé des liens de proximité en Haïti. À l'occasion de la saison du 75e anniversaire de l'orchestre, en 2016, il l'a emmené au Carnegie Hall pour la première fois depuis quarante ans et a publié un enregistrement d'œuvres commandées à Nico Muhly, Andrew Norman et Augusta Read Thomas.

Pour son concert inaugural à Sao Paulo, Fischer a dirigé la Missa Solemnis de Beethoven avec l'orchestre et le chœur de l'OSESP pour ouvrir la saison 2020 consacrée au compositeur. Au cours de la saison dernière, il a également dirigé trois programmes

Beethoven consécutifs avec le Brussels Philharmonic à Flagey à Bruxelles ; au Southbank Centre, il a dirigé le London Sinfonietta dans Tristan Murail et le l'Orchestre philharmonique royal anglais dans Le Sacre du printemps de Stravinsky. À l'automne 2020, outre les concerts avec ses orchestres habituels, il a retrouvé le Philharmonique de Londres pour un concert en streaming au Royal Festival Hall.

Alors qu'il était le chef principal de l'Orchestre national gallois de la BBC, Fischer s'est produit chaque année aux BBC Proms, a effectué des tournées internationales et a enregistré pour Hyperion, Signum et Orfeo ; il a remporté l'ICMA Award en 2012 pour Der Sturm de Frank Martin enregistré pour Hyperion avec l'Orchestre philharmonique et le chœur de la radio néerlandaise. En 2014, il a publié un disque consacré à Beethoven avec le Philharmonique de Londres sous le label Aparté. Fischer a débuté comme flûte solo à Hambourg et à l'Opéra de Zurich. Sa carrière de chef d'orchestre a commencé alors qu'il était âgé d'une trentaine d'années, lorsqu'il a remplacé un collègue malade. Il a ensuite dirigé ses premiers concerts avec l'Orchestre de chambre d'Europe, où il était flûte solo sous la direction de Claudio Abbado. Il s'est formé aux Pays-Bas et est devenu chef principal et conseiller artistique de l'Orchestre d'Ulster de 2001 à 2006.

www.thierryfischer.com

BRUSSELS PHILHARMONIC

Fondé en 1935 sous l'égide de l'Institut national de radiodiffusion (INR/NIR), le Brussels Philharmonic a collaboré tout au long de son existence avec de grands chefs et des solistes d'envergure internationale. L'orchestre s'est taillé une réputation enviée dans la création de nouvelles œuvres en collaborant avec des compositeurs de renommée mondiale comme Bartók, Stravinsky et Messiaen. L'orchestre répète et se produit dans son port d'attache historique de Flagey, à Bruxelles, au cœur de l'Europe. Cette position en fait le point de départ idéal pour des concerts à Bruxelles, en Flandre et dans le reste du monde.

Le grand chef d'orchestre français Stéphane Denève assure la direction musicale du Brussels Philharmonic. Sa passion pour la musique du XXIe siècle et la mission qu'il s'est donnée de tisser un dialogue entre le répertoire du passé et celui du futur s'inscrivent

parfaitement dans l'ADN de l'orchestre. En témoignent les programmes de concerts et d'enregistrements, mais aussi la plateforme CffOR (Centre for Future Orchestral Repertoire). Cette base de données en ligne recueille des informations sur les œuvres symphoniques composées depuis le tournant de 2000 et nourrit ainsi un vaste dialogue mondial sur le répertoire du futur.

Le Brussels Philharmonic a toujours eu sa place sur la scène internationale. Depuis sa constitution, les plus grands festivals et les plus grandes salles de concert en Europe l'ont invité sur leurs scènes. Ainsi, il s'est produit notamment à la Philharmonie de Paris, au Musikverein de Vienne, à la Grosses Festspielhaus de Salzbourg, à l'Usher Hall d'Édimbourg et au Cadogan Hall de Londres. Représenté à l'international par IMG Touring, l'orchestre se voit ouvrir de nouvelles portes en Europe et hors de ses frontières (Japon en 2017, Amérique du Nord en 2019). En mars 2019, le Brussels Philharmonic s'est produit pour la première fois au Carnegie Hall de New York. En 2020, il est notamment programmé à l'Elbphilharmonie à Hambourg.

C'est également l'enregistrement de bandes originales de séries, de jeux vidéo et de films, dont la musique oscarisée de *The Artist* (musique de Ludovic Bource), qui a forgé la réputation internationale du Brussels Philharmonic. Dans son propre pays, l'orchestre est le partenaire régulier du Festival international du Film de Flandre-Gand (Film Fest Gent) et des studios MotorMusic ; il donne chaque année des concerts avec projection de films cultes (des blockbusters aux partitions primées ou des classiques en noir et blanc avec une nouvelle bande-son).

Le Brussel Philharmonic fait également œuvre de pionnier dans d'autres domaines. Parmi ses initiatives innovantes, citons le Tax Shelter, la création d'une fondation pour financer l'achat d'instruments à cordes et le partenariat avec Brussels Airlines. Les musiciens de l'orchestre sont habillés par Café Costume du Symphonic Sporting Jacket, conçu sur mesure. Celui-ci leur permet d'offrir une prestation du plus haut niveau dans le confort et l'élégance.

Les nombreux enregistrements du Brussels Philharmonic (Deutsche Grammophon, Palazzetto Bru Zane, Warner/Erato Classics, Film Fest Gent, Brussels Philharmonic Recordings) ont connu un succès international, récompensés notamment par un ECHO Klassik, un Prix Cecilia, un CHOC de l'année de Classica et un Diapason d'Or de l'année.

L'orchestre a sorti 4 CD chez Deutsche Grammophon sous la direction de Stéphane Denève : un enregistrement consacré à Prokofiev et deux au compositeur contemporain Guillaume Connesson (dont le récent double CD Lost Horizon avec les solistes Renaud Capuçon et Timothy McAllister).

Le Brussels Philharmonic est une institution de la Communauté flamande.

www.brusselsphilharmonic.be

WELCOME

Beethoven's Piano Concerto No. 4 emerges with unexpected gentleness. Rather than the authoritarian sounds of a full orchestra, the first notes are played softly on the piano, the gentle murmuring of a theme based on repeated notes and simple harmonies.

Apart from the unorthodox decision to begin with the solo piano, the musical material itself is a bombshell. No wonder a review in May 1809 stated that "this concerto is the most admirable, singular, artistic and complex Beethoven concerto ever".

ARTISTS & PROGRAMME

Brussels Philharmonic · Thierry Fischer, conductor · Liebrecht Vanbeckevoort, piano

Ludwig van Beethoven

Piano Concerto No. 4 in G major, op. 58

- I. Allegro Moderato*
- II. Andante con moto*
- III. Rondo (Vivace)*

Igor Stravinsky

Danses Concertantes

- I. Marche – Introduction*
- II. Pas d'action – Con moto*
- III. Thème varié – Lento*
Variation 1: Allegretto
Variation 2: Scherzando
Variation 3: Andantino
Variation 4 (Coda): Tempo giusto
- IV. Pas de deux – Risoluto – Andante sostenuto*
- V. Marche – Conclusion*

PROGRAMME NOTES

© Los Angeles Philharmonic

As Beethoven's reputation as a composer came to match his fame as a pianist, he began introducing his large-scale compositions in ambitious musical academies. The most sprawling of these concerts came on December 22, 1808, at the Theater an der Wien, when Beethoven programmed his Fifth and Sixth Symphonies, three movements from his Mass in C, a Fantasia for solo piano, a concert aria, the Choral Fantasia, and the present work, the Piano Concerto No. 4 in G major, Op. 58.

Johann Friedrich Reichardt, a well-known musical traveler, writer, and former music director to the King of Prussia, happened to be in the theater that night, as a guest of one of Beethoven's patrons. Reichardt was no musical conservative – he helped cultivate the German art song, paving the way for Schubert – but even he had trouble listening to four hours of Beethoven's new music. "I accepted the kind offer of Prince Lobkowitz to let me sit in his box with hearty thanks," Reichardt remembered. "There we continued, in the bitterest cold, too, from half past six to half past ten, and experienced the truth that one can easily have too much of a good thing – and still more of a loud."

"It was with the Fourth Concerto, in G major, that the ultimate of condensation, of unity with the solo exposition, of imagination, and of discipline was attained," wrote the pianist Glenn Gould. This might seem like a surprising statement, especially when the Third Concerto, with its stormy C minor paralleling the Fifth Symphony, and the Fifth Concerto, characterized as it is by breadth and nobility, have tended to overshadow their more understated companion. But just listen to the unanimity of purpose between soloist and orchestra as the Fourth Concerto opens, with the piano making itself heard from the silence and the strings stealing in as its first utterance fades away.

Or witness the careful construction of the dialogue between soloist and orchestra in the slow movement, a movement so imaginative that commentators gripped by fantasy have sought a program where none was intended, suggesting, for example, the dialogue of Orpheus (soloist) and the Furies (orchestra) at the gates of the underworld. Another legendary pianist, the German Wilhelm Kempff, wrote that "On the two pages of full score which this movement occupies, there are few notes. Instead there are many rests, which sit

like black, sinister birds on the lines of the music, signs signifying a silence which takes the breath away.”

From the depths of the slow movement’s E-minor gloom, the main theme of the rondo-finale scurries in, shy and playful at first, but soon assuming an assertive, almost bellicose character. Orpheus reappears in a brief moment of melodic repose in a patch of thematic material that returns throughout the movement to counterbalance the opening’s more martial character.

— John Mangum © Los Angeles Philharmonic

Stravinsky’s *Dances Concertantes* grew out of the unique cultural milieu of mid-century Los Angeles. In 1940, the composer settled in West Hollywood, a few blocks from the intersection of Sunset and Doheny, joining an artistic community that included much of the cream of Europe fleeing Hitler’s growing shadow. Stravinsky stayed nearly 30 years, leaving only three years before his death, partaking of activities artistically rarefied, and not-so-rarefied. His wife’s diary entry for January 21, 1948 says, “Sunbathe, and I drive Igor in the hills to air out his hangover.”

He composed *Dances concertantes* on a 1941 commission from the Werner Janssen Symphony. Janssen had made a name for himself as the first American to conduct the New York Philharmonic (in 1934) and as the music director of the Baltimore Symphony (1937-1939), before coming west to compose movie scores, which he did with striking success. Five of his 15 scores were nominated for Academy Awards, three in 1946 alone, including *Captain Kidd*. His best-known film these days is probably the Marx Brothers’ *A Night in Casablanca*.

Stravinsky conducted Janssen’s orchestra in the February 1942 premiere of the *Dances*, but he may have had other plans for them from the start. Choreographer George Balanchine had also come to Los Angeles, heeding the siren call of the movie business, and he and Stravinsky saw each other often. Balanchine’s choreographed production of the *Dances* was premiered by the Ballet Russe de Monte Carlo in New York in 1944. In later years Balanchine told an interviewer that he had asked Stravinsky to write something for his company “if he had free time,” and when Stravinsky eventually said, “Yes, I have time. What would you like?” Balanchine responded, “ ‘Just start with something – a variation – anything...’ so he wrote the *Dances concertantes*.”

Stravinsky, for his part, spoke of the Danses as though they were always intended for concert performance and stood on their own notwithstanding ballet titles like pas d'action. He told the San Francisco Chronicle critic that they were brief because "the attention span of today's audience is limited and the problem of the present-day composer is one of condensation." This in the 1940s, long before MTV.

— Howard Posner © Los Angeles Philharmonic

LIEBRECHT VANBECKEVOORT, PIANO

Pianist Liebrecht Vanbeckevoort (°1984) was one of the laureates and the audience's favourite of the Queen Elisabeth Competition in Belgium in 2007. Since that time he has built an honourable reputation as a concert pianist, giving recitals in prestigious concert halls in Europe, Israel, China, South Africa, Canada and the USA.

Liebrecht Vanbeckevoort's repertoire includes over thirty different piano concertos by a rich array of composers: Haydn, Mozart, Mendelssohn, Chopin, Schumann, Brahms, Liszt, Grieg, Ravel, Gershwin, Rachmaninov, Tchaikovsky, Prokofiev and Beethoven (integrally). He has worked with such eminent orchestras as the Antwerp Symphony Orchestra, Brussels Philharmonic, Belgian National Orchestra, Symfonieorkest Vlaanderen, Orchestre National d'Île de France, Anhaltische Philharmonie Dessau, the Kölner Akademie, the Krakow Philharmonie, the European Union Chamber Orchestra, the KZN Philharmonic Durban, Cape Town Philharmonic, Johannesburg Philharmonic, and with renowned conductors such as Dirk Brossé, Philippe Herreweghe, Jakub Hrusa, James Judd, Stanislav Kochanovsky, Enrique Mazzola, George Pehlivanian, Michel Tabachnik, Gilbert Varga and Walter Weller.

A passionate chamber musician, Vanbeckevoort has shared the stage with Ning Kam, Tobias Feldmann, Severin von Eckardstein, Thomas Blondelle, Camille Thomas, Justus Grimm among others. In addition, he is a permanent member of the Roeland Hendrixx Ensemble and he performs successfully with jazz-pianist Jef Neve. Many of these partnerships have resulted in CD recordings that are broadcasted internationally. Finally, his passion for chamber music is evident from his appointment as artistic director of the summer festival *Klassiek Leeft Meesterlijk* in Knokke-Heist in Belgium.

Liebrecht Vanbeckevoort concluded his training under Jan Michiels, Menahem Pressler, Russell Sherman and Elissó Virsaladze and has benefited from advice given by celebrated musical personalities such as Leif Ove Andsnes, Dmitri Bashkurov, Wha-Kyung Byun, Jacques De Tiège, Alexander Korsantia, Hans Leygraf and Jan Wijn. Liebrecht Vanbeckevoort is a Steinway Artist and teaches piano at the LUCA School of Arts in Leuven, Belgium.

www.liebrechtvanbeckevoort.be

THIERRY FISCHER, CONDUCTOR

Thierry Fischer has been Music Director of the Sao Paulo Symphony since March 2020 and of the Utah Symphony since 2009, becoming Music Director Emeritus in 2023. He was Principal Guest of the Seoul Philharmonic 2017–2020, Principal Conductor of the BBC National Orchestra of Wales 2006–2012, and Chief Conductor of the Nagoya Philharmonic 2008–2011 (now Honorary Guest Conductor).

In recent seasons he has conducted the Boston, Cleveland, Atlanta and Cincinnati symphonies, Mostly Mozart Festival Orchestra (New York), BBC Symphony, Oslo Philharmonic, Rotterdam Philharmonic, Maggio Musicale Firenze, Salzburg Mozarteumorchester, Orchestre de la Suisse Romande; also the Swedish and Munich chambers, Chamber Orchestra of Europe, Orchestra of the Age of Enlightenment and the Ensemble Intercontemporain. He has performed and commissioned many world premieres. He has led Utah Symphony in annual single composer cycles including Mahler, Ives and Nielsen; he has also released acclaimed performances of Mahler's symphonies 1 and 8 on Reference Records, the latter with the world-renowned Mormon Tabernacle Choir. 2019 saw the first release of a Saint-Saens symphony cycle on Hyperion as part of an ongoing collaboration (also to excellent reviews). He has conducted the orchestra in Utah's five national parks and forged outreach links in Haiti. In celebration of its 75th anniversary season in 2016, he brought the orchestra to Carnegie Hall for the first time in 40 years and released a CD of newly commissioned works by Nico Muhly, Andrew Norman, and Augusta Read Thomas.

For his inaugural concerts in Sao Paulo Fischer conducted Beethoven's Missa Solemnis with the OSESP Orchestra and Chorus to launch their 2020 Beethoven season. Last season's highlights also included three back-to-back Beethoven programmes with the Brussels Philharmonic at Flagey in Brussels; at the Southbank Centre he conducted Tristan Murail with the London Sinfonietta and Stravinsky's Rite of Spring with the Royal Philharmonic Orchestra. In Autumn 2020, on top of concerts with his titled orchestras, he returned to the London Philharmonic for a streamed concert at the Royal Festival Hall.

Whilst Principal Conductor of the BBC National Orchestra of Wales 2006-2012 Fischer appeared every year at the BBC Proms, toured internationally, and recorded for Hyperion, Signum and Orfeo, winning the ICMA Award in 2012 for Frank Martin's *Der Sturm* on Hyperion with the Netherlands Radio Philharmonic Orchestra and Chorus. In 2014 he released a Beethoven disc with the London Philharmonic on the Aparte label. Fischer started out as Principal Flute in Hamburg and at the Zurich Opera. His conducting career began in his 30s when he replaced an ailing colleague, subsequently directing his first few concerts with the Chamber Orchestra of Europe where he was Principal Flute under Claudio Abbado. He spent his apprentice years in Holland, and became Principal Conductor and Artistic Advisor of the Ulster Orchestra 2001–2006.

www.thierryfischer.com

BRUSSELS PHILHARMONIC

The Brussels Philharmonic was founded in 1935 by the Belgian public broadcaster (National Broadcasting Institute (NIR/INR)). Since its creation, it has worked with top international conductors and soloists. The orchestra was and is known to be a pioneer in performing contemporary music – a reputation that brought world-renowned composers such as Bartók, Stravinsky and Messiaen to Brussels. To this day, the Brussels Philharmonic is continuing this tradition, including a 21st-century work in almost every concert programme. The orchestra's historic home port is the Flagey building in Brussels, the heart of Europe, where it rehearses and performs in Studio 4 – in acoustic terms one of the top concert halls in the world – and which serves as its home base for concerts in Belgium and the rest of the world.

The French top conductor Stéphane Denève is the music director of the Brussels Philharmonic. His passion for 21st-century music and personal mission to create dialogue between the repertoire of the past and the future is fully in keeping with the orchestra's DNA. This commitment finds expression not only in the concert programmes and recordings, but also in the CffOR platform (Centre for Future Orchestral Repertoire). This online database seeks to collect core information about symphonic compositions since the

year 2000, and thus to initiate a broad international dialogue about compositions that will withstand the test of time.

At the international level, the Brussels Philharmonic has made a name for itself, with regular appearances in the major European venues and festivals, such as the Philharmonie de Paris, Wiener Musikverein, Grosses Festspielhaus Salzburg, Usher Hall in Edinburgh and Cadogan Hall in London. The international representation by IMG Touring brings further tours and concerts on new stages both in Europe and beyond (e.g. Japan in 2017, North America in 2019). In March 2019, the Brussels Philharmonic made its debut in Carnegie Hall, New York.

Another speciality for which the Brussels Philharmonic has gained an international reputation is the recording of soundtracks for series, games and films, including the Oscar-winning score for 'The Artist' (music by Ludovic Bource). In Belgium, the orchestra is a regular partner of the Film Fest Gent and of MotorMusic, and participates each year in concerts with iconic films (both blockbusters with award-winning scores and black-and-white classics with a new soundtrack).

Meanwhile, the orchestra has proven to be a pioneer in other respects as well. Besides its ground-breaking initiatives under way, including the Tax Shelter, the establishment of a foundation for the purchase of string instruments, and more recently the partnership with Brussels Airlines, the orchestra embraces innovation in every area and all levels of its activities. The gentlemen of the orchestra are dressed by Café Costume in the custom designed Symphonic Sporting Jacket, with technical innovations in the field of fabric and cut.

The various CD series recorded by the Brussels Philharmonic (Deutsche Grammophon, Palazzetto Bru Zane, Warner/Erato Classics, Film Fest Gent, Brussels Philharmonic Recordings) have received international acclaim, with awards such as the ECHO Klassik, the Caecilia prize, the CHOC of the Year by Classica and a Diapason d'Or of the Year. Deutsche Grammophon released 4 CDs under the baton of Stéphane Denève: one with music by Prokofiev, two CDs dedicated to the 21st-century repertoire of Guillaume Connesson (including the double CD titled Lost Horizon with soloists Renaud Capuçon and Timothy McAllister) and most recently an album featuring the cello concerto of Fazil Say with soloist Camille Thomas.

The Brussels Philharmonic is an institution of the Flemish Community.

www.brusselsphilharmonic.be

MUSICI / MUSICIENS BRUSSELS PHILHARMONIC

concertmeester / konzertmeister

Henry Raudales

eerste viool / premier violon

Nadja Nevolovitsch (1), Bart Lemmens (2),
Sylvie Bagara, Olivia Bergeot, Annelies
Broeckhoven, Cristina Constantinescu,
Justine Rigutto, Anton Skakun, Alissa
Vaitsner

(1) aanvoerder / chef de pupitre
(2) solist / soliste

tweede viool / deuxième violon

Mari Hagiwara (1), Samuel Nemtanu (1),
Eva Bobrowska, Véronique Burstin, Aline
Janeczek, Sayoko Mundy, Eline Pauwels,
Veerle Van Roosbroeck

fluit / flûte

Wouter Van den Eynde (1)

hobo / oboe

Arnaud Guittet (1), Lode Cartrysse (2)

klarinet / clarinette

Maura Marinucci (1), Danny Corstjens (2)

altviool / alto

Béatrice Derolez (1), Griet François (2),
Marina Barskaya, Phung Ha, Agnieszka
Kosakowska, Stephan Uelpenich

fagot / basson

Marceau Lefèvre (1), Alexander Kuksa

hoorn / cor

Hans van der Zanden (1), Mieke Ailliet (2)

cello / violoncelle

Kristaps Bergs (1), Karel Steylaerts (1),
Barbara Geraerts, Elke Wynants

trompet / trompette

Ward Hoornaert (1), Rik Ghesquière

contrabas / contrebasse

Jan Buysschaert (1),
Daniele Giampaolo, Simon Luce

trombone

Tim Van Medegael (2)

pauken / timpani

Gert François (1)

